

Ավետիք Իսահակյան

Տիեզերական զանգ

Եվ ես ապաստում և անապաստում
Լուռ թափառում եմ՝ հոգիս ծանրացած
Անլույծ խոհերով, վշտով անապաստում
Եվ տենչանքներով տիեզերատարած:
Եվ հանկարծորեն՝ պարզ ու աննսեն,
Ես իսկ զգում եմ, տեսնում եմ ահա –
Տիեզերքը ողջ – մի մեծ, անհուն զանգ,
Եվ հոգիս – նրա լեզվակը վսեն:

Եվ հրաշքներով, վեհ լուռության մեջ
Տիեզերքն անծիր՝ դողանջում է խոր
Երգն անհունության, և հավերժության,
Եվ ճշմարտության, և գեղեցկության:
Եվ դողանջում է տիեզերքն ամեն –
Եվ իմ հոգումն է, իմ ոգին է այն,
Որ դողանջում է – ես մարգարե եմ ...

Եվ ահա այնտեղ ամբոխն է ծփում
Ծանր ու թանձր՝ օվկիանի նման.
Եվ գո՛րշ, հարթ է նա – զանգված մի հսկա:
Եվ հոգուս խորքից բարբառ եմ լսում –
Ղողանջը զանգի տիեզերական:
Եվ դեպի ամբոխն իջնում եմ ահա

Նո՛ր կտակներով, նո՛ր պատգամներով.
Դեպ նրա հոգին գահավիժում եմ՝
Նրան խայթելու, և քարոզելու,
Ե՛վ արտասվելու, և՛ այրելու...

1899

Ալեքսանդրապոլ